

kommunalbestyrelsens beslutning i denne henseende må være de hensyn, der er gjort rede for i §§ 1, 2 og 3.

Bestemmelsen i § 22 er begrænset til virksomheder, som er omfattet af lovens bilag.

Spørgsmål om andre virksomheder vil kunne behandles efter de regler, der er optaget i reglementet, jfr. § 4, stk. 3.

For en virksomhed, der er godkendt eller skulle have været godkendt efter reglerne i dette kapitel, kan indgreb foretages i medfør af § 20, såfremt vilkårene tilsidesættes, eller godkendelse ikke foreligger.

Bestemmelsen i § 22 har herefter særlig betydning i to tilfælde:

1. Virksomheder, som endnu ikke skal godkendes, fordi virksomheden allerede var etableret ved lovens ikrafttræden.
2. Virksomheder, som er godkendt, og som overholder de fastsatte vilkår for godkendelsen.

Bestemmelserne adskiller sig ikke væsentligt fra den nuværende bestemmelse i normalsundhedsvedtægtens § 30.

Man har under udarbejdelsen af lovforslaget overvejet, hvorvidt en godkendelse efter forslaget kap. 3 i modsætning til princippet i sundhedsvedtægterne burde medføre en særlig retsbeskyttelse for virksomheden. Man har herved taget som udgangspunkt, at en godkendelsesbeslutning ikke kan være bindende for al fremtid. Behandlingen af godkendelsessager bør på den anden side være så grundig, at en meddelt godkendelse af virksomheden kan opfattes som mere end en konstatering af, at virksomheden udfra foreningshensyn må placere sig på stedet. Som betingelse for nedlæggelse af forbud over for sådanne virksomheder er det derfor fastsat, at forureningen skal gå væsentligt ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor nye forskningsresultater indebærer, at man må anlægge et nyt syn på de oprindeligt opstillede godkendelsesvilkår. Påbud om afhjælpende foranstaltninger må derimod kunne meddeles, blot forureningen går ud over det forudsatte, og forureningen ikke i sig selv skønnes uvæsentlig, jfr. stk. 3 sammenholdt med stk. 1.

Det er en følge af grundprincippet i § 3 om, at forurenere har ansvaret for sin virksomhed, at virksomhedens udøver selv må bære omkostningerne i forbindelse med de foranstaltninger, som kræves udført.

De fornødne påbud og forbud meddeles af kommunalbestyrelsen. I de tilfælde hvor den pågældende virksomhed (f. eks. et rensningsanlæg) drives

af kommunalbestyrelsen, er kompetencen efter stk. 5 dog henlagt til amtsrådet.

Til § 23.

Det er i bestemmelsen fastsat, at miljøstyrelsen kan ophæve et med føje nedlagt forbud, når afgørende samfundsmæssige hensyn taler herfor.

Det har endvidere været overvejet, hvorvidt man burde søge indtært hjemmel for ekspropriation af arealer omkring større og samfundsvigtige virksomheder og anlæg, når frilæggelse af sådanne arealer er nødvendig for de pågældende virksomheders og anlægs fortsatte eksistens på stedet. På indeværende tidspunkt mener man imidlertid ikke at burde stille forslag herom; i de specielle tilfælde, hvor spørgsmålet kan blive aktuelt, må sådan ekspropriation søges gennemført ved særlig lov i det konkrete tilfælde.

Den i stk. 1, 2. pkt. foreslåede løsning er mindre vidtgående end ekspropriation; den giver mulighed for at tillade fortsat drift af en virksomhed af almen betydning under to forudsætninger, nemlig for det første, at kommunalbestyrelsen drager omsorg for, at området udlægges til formål, som er forenelig med foreningen, og for det andet at den ansvarlige for virksomheden erklærer sig villig til at overtage de ejendomme i området, som ikke kan udnyttes som hidtil eller på en forsvarlig måde.

Ønsker ejerne af de udsatte ejendomme ikke at afstå disse, kan løsningen ikke anvendes, såfremt foreningen indebærer alvorlig fare for sundheden. Er dette tilfældet, må forbudet opretholdes, eller der må med særlig lovhjemmel ske ekspropriation.

Den her omhandlede situation er sjældent forekommende, men det er ønskeligt, at der anvises en mulighed for løsning af sådanne konflikter.

Der kan ikke fra bestemmelsen sluttes modsætningsvis til, at miljøstyrelsen kun kan ophæve et forbud, når betingelserne i § 23 er til stede. Mener styrelsen, at forbudet ikke er tilstrækkeligt begrundet, må forbudet naturligvis kunne ophæves.

Til § 24.

Medens en ejer af en fast ejendom i den i § 23 omhandlede situation altid vil kunne nægte at afstå ejendommen til den pågældende virksomhed, vil lejerne i en sådan ejendom have pligt til efter en fastsat frist at fraflytte de af dem hidtil beboede lejligheder.

Til § 25.

Den centrale forvaltning af de sagområder, der i dag omfattes af betegnelsen forureningsbekæmpelse,